

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly by
The Ukrainian Labor News Ass'n
c/o Pritchard & McGregor Sta.,
Winnipeg, Man.
Subscription \$4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
видається для робочого люду —
виходить два рази в тиждень
заводом Видавничого Товариства
Українських Робітничих Вістей.
Передплата \$4.00 на рік.
Редакція за оголошення не відповідає.
Редакція рукописів не звертає.
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
c/o Pritchard & McGregor Sta.,
Winnipeg, Man.

ЛІВІ БОРОТЬБИСТИ.

(Стаття надіслана з Європи.)
Товариші в Канаді безсумнівно мають дуже неясну уяву про рідні партії, що повстали на Україні за часів Революції. Ми думаємо, що деякі інформації про них не були б зайвими і на першій раз берім Українську Партію Соціалістів Революціонерів (Лівих Боротьбістів). Тим скорше ми спиняємо на ній увагу, що отже кілька тижнів тому вона прилучилась до Комуністичної Партії (Большевиків) України і злинувшись з обрину політичного життя як окрема політична організація, вона все-ж таки свою політичну й революційну енергію не розпоронила в безстих політичного банкрутства, але злинула їх зі спорідненою організацією, з політичною партією, яка нині стала найбільшою силою на Україні і яка об'єднує вже цілий пролетаріат українського міста й села, тобто К. П. (б.) У.

16—20 липня 1920 р. конференція лівих боротьбістів ухвалила в Харкові що: "ніні настав момент для злину всіх революційних сил під прапором Комуністичної Партії, а тому IV конференція У. П. С. Р. (Лівих Боротьбістів) ухвалила прилучитись до Комуністичної Партії (Большевиків) України".

В серпні 1920 р. на своїй конференції в Харкові У. П. С. Р. (Ліві Боротьбісти) ухвалили вступити до К. П. (б.) У. всім своїм членством, що сягало до 3.000 душ. Кількість ся не великою, як порівняти до західно-європейських комуністичних і соціалістичних партій, до Незалежної Соціалістичної Партії Німеччини з її 750.000 і т. д. Але умови громадянської війни, наступний повстання проти Скоропадського, Директорії, Денікіна, Поляків і т. д. фактично зродили неможливим існування сталих організацій в нестабільній суспільності. У. П. С. Р. (Ліві Боротьбісти), яких також називають лівими соціалістами - революціонерами, надають до радянських партій, себто до тих, що стоять за владу рад і збройно її боронять проти всіх ворогів. Підчас нападів денікінсько-петлюрівських баня значна частина членства партії була змобілізована до червоної армії і відсирана на фронт. Таким чином, всі ті 3.000 людей в обставинах боевого часу уявляють чималу силу.

Ліві с.р.

Відразу по лютневій революції 1917 р. на Україні почався поділ Російської Партії Соціалістів Революціонерів на чотири гурти, з котрих кожний гурт під кінець утворив свою окрему партію, а ці партії поволеньки почали або зникати зовсім, або злинувались з іншими формаціями, утворюючи нову партію. Як же розбилася Р. П. С. Р. на Україні?
Передовим майже вся маса сільського й міського національно-українського членства перейшла до У. П. С. Р., яка до цього часу існувала лише як невелика негалежна напівінтелігентська, півні-селянська організація. Через те дошість місяців 1917 року Російська Партія Соц. Рев. була мертва. Революція збила російську, а соціал-революційну організацію і на її місце зосталася Українська Партія С.

Р., яка за пір року була стала по кількості найбільшою. Се є розкол по національній лінії.

Другий процес, одночасний різнобічний з національною еволюцією, був той процес, який ми називаємо розширенням до лівих класових, подія на правих і лівих с.р. Тут пережили сей процес головним чином Українські Соціалісти Революціонери, бо російські с.р. скоро перестали грати якубудь значну роль, крім лівого напрямку. Отже, з одної Російської Партії Соц. Рев. утворились ліві укр. соц. рев. (боротьбісти), праві укр. соц. рев. (централісти), праві рос. с.р. (російські єдино-неділні партіоти) і ліві соціалісти революціонери (ліві боротьбісти), про яких ми отсе тут й говоримо. Отже се наче-б то в Росії ліві с.р. на Україні, які прийняли назву українських лівих с.р. Ліві російські соціалісти-революціонери, будучи партією інтернаціоналістів, дійсно досить легко попрацались на Україні з національними російськими заботами і готові були вже давно прийняти назву "українські". Але через деякі причини вони довго не приймали цієї ухвали аж поки не наспів відповідний момент. Коли же повстали ліві боротьбісти на Україні?

Лівобережжя.

За часів виборів до Російських Установчих Зборів в 1917 р. ціла Харківщина йшла під прапором лівих соціалістів-революціонерів, між котрими до половини належала у лівобережжя українським с.р., а друга російським. Там між ними був бляк. Крім Харківщини була ще спроба українських с.р. блякуватись з рос. с.р. на Херсонщині, але там справа стояла далеко гірше, бо Українці дістали дуже мало.

Але на Харківщині бляк був добрий, російські с.р. дали багато місць, боротьба йшла дружно і коли по великих містах гору брали комуністи (большевики), то по селах скрізь перемагали ліві с.р. Та згода українських і російських с.р. на Слобожанщині могла завершитись тільки завдяки тому, що вони були ліві, теоретично наближались до большевиків, були інтернаціоналістами і тому байдуже до національних забот. Вже тоді ліві с.р. Росії були готові стати на ґрунті українських визвольних національних домагань і зрети ся своїх імперіалістичних переживань та пересудів.

З другого боку, українські ліві с.р. знали, що балачки про "ченьку" є ніщо інше, як затушована контрреволюція й замаскована отаманщина. Сей дух інтернаціоналізму й дав змогу лівим українським і рос. с.р. працювати спільно в одному напрямі.

Але наприкінці 1917 р. національні партійні організації не спинились такі ні перед якими заходами і на Україні повстали укр. с.р. і рос. с.р. Не могли уникнути свого й ліві члени обидвох партій. Соціал-рев. мусли спершу розбивались по своїх національних організаціях, а потім вже в самих національних партіях провадити боротьбу за комуністичні чи опортуністичні гасла.

В 1918 році У. П. С. Р. стояла вже цілком окремою організацією, то була вже зовсім собі партія як і всяка велика партія скрізь по всій Російській організації стояла собі окремо.

Та боротьба скоро розкозала й тих і других на лівих і правих.

Українські ліві мали назву так званих "лівобережців", потім "боротьбістів". Та мабуть вже через свою "лівинизму" Росіяни не раз в 1918 р. зачинали говорити про злину з Українською П. С. Р. або про прийняте назви україн-

ських соціалістів революціонерів, але ся думка довго лишалась думкою. В 1918 р. ліві Росіяни працювали окремо, але їхній вплив був незначний. Се була типова інтелігентська організація. Вони пропонували У. П. С. Р. зробити повстання проти гетьмана з перших днів його воцаріння, але сі знали безнадійність його і не хотіли перти до марної руїни.

Повстання.

В 1918 р. в ліві ліві с.р. зробили в Москві повстання проти большевиків ізза питання мира. Вони обвинувачували большевиків в зраді революції й закінчили свою опозицію збройною боротьбою, яка покладала край їхньому буттю в Росії. До цього вибуху вони подіяли на рівні з большевиками владу в цілій Росії; після повстання вони, як партія, перестали в Росії існувати.

Се як раз тоді сила лівих с.р. і посунула на Україну, почасти втікаючи від большевицького судового переслідування, а почасти шукаючи іншого поля до роботи. На Україні вони опинились трохи в інших обставинах. По оселі, коли гетьманізм було нагано, вони наперли на Україну в такій кількості, що хоч закладай нову партію.

І то все були здебільшого інтелігенти, серед котрих було чимало з революційним минулим, в роді Камкова, Качинського і т. д. Утворив ся стан, коли повставала нова партія, але не було маси, що хотіла йти за ними ватажками. До того маси селянські на Україні вже були українські і не так легко йшли за російськими с.р., хоч би й лівими.

Перед ними стала дилема існувати окремо чи злитись з якоюсь іншою партією, щоб мати вплив на поділ. Тоді наприкінці 1918 й початку 1919 р. У. П. С. Р. (боротьбісти) мала приблизно таку-ж програму, але стояла ближше до большевиків і надто не мала з ними ніякого оружного конфлікту.

Навіяки, в 1919 році У. П. С. Р. (боротьбісти) йшли навіть наперед большевиків і захоплювали місто за містом у Директорії.

7. лютого 1919 р., коли Директорія сиділа вже в Винниці після втечі з Києва, в столицю України ввійшли Червоної Вієвська. З ними вступили й У. П. С. Р. (боротьбісти). 9. лютого 1919 р. в Києві відновлено видане шоденої "Боротьби" центральний орган У. П. С. Р. Його напрям і загальні гасла були абсолютно тожозні з гаслами большевиків: III. Інтернаціонал, вся влада робітничо-селянським радам, світова революція, повний розрив з опортуністами. І перше число, що появилось по занятю Києва, якраз і вийшло при спільній редакції з російськими лівими с.р. До У. П. С. Р. влились Росіяни, а до редакції вступили їх член Камков. У. П. С. Р. (боротьбісти) на один мент об'єднали в собі всі ліві-єсерські елементи всіх націй на Україні.

Хто в лівю, хто в право.

Та вийшло так, що ся згода стала трохи заскорю, бо не пройшло кілька місяців, як повстала негода. У. П. С. Р., яка вже й раніш переживала період балачок з приводу назви, такі наперші зваялися на новий крок в своїй еволюції і в початку літа прийняли назву **комуністів**. Таким чином на Україні повстало дві комуністичні формації: одна з бубущих с.р., а друга з с.р. Тоді частина У. П. С. Р. відколосалась від партії і утворила нову, під назвою У. П. С. Р. (Лівих Боротьбістів). Се якраз і були ті самі російські с.р., що були ввійшли до У. П. С. Р. (боротьбістів), та потім не змогли стерпіти нової назви "комуністів" і через те знову вийшли.

Від літа 1919 р. на Україні існувала окремо Українська Партія Соціалістів Революці-

онерів (боротьбістів) і У. П. С. Р. (Лівих Боротьбістів). Перших загалом називали комуністами-боротьбістами, а других лівими боротьбістами, або лівими с.р.

Ліві боротьбісти мали налію затримати своє окреме організаційне існування, видавши свій орган "Боротьбу" (по російськи) і селянську газету по українськи, цупко тримались своїх гуртків по містах, пропагували свою "ліву" земельну програму зі сканованем "даєї приватної" власності. Вони твердили, що село уявляє одноцілну трудову масу й в супереч твердження "правих" боротьбістів, хочоч піддавались думці, що на Україні існує громадсько-громада (община), як і в Росії.

Тому, що вони мали інтелігентну, їх кликали на пості. Одні з поміж них, Українець Терлецький, був навіть комісаром юстиції. Дехто закидав їм, що вони начепапили назву "української партії", коли вони по сути є Росіянами, але се хибні закиди. Там були й Росіяни й Українці, а що вони звали себе українськими с.р., а не російськими, то се через свій інтернаціоналізм.

Ріжниця між ними й правими "боротьбістами" полягала в тому, що сильні впливом праві боротьбісти змагались з большевиками за права керування революцією на Україні і скінчили злитєм з ними, а "ліві боротьбісти" робили безсуду озаціню й теж скінчили злитєм з комуністами. Нині в кінці 1920 р. вже на Україні всі, що стоять за пролетарську революцію, входять в Комуністичну Партію України. Немає вже ні російських, ні українських, ні с.р., ні с.р., а є лише комуністи.

Gregory.

БОРОТЬБА ІТАЛІЙСЬКОГО ПРОЛЕТАРІАТУ.

В спорохнявілій, струпілій корі капіталізму отвірають ся беззастано нові кратери революції. Ще не прогромайли відкуки величавої міфестастії пролетаріату цілого світа проти війни з соціалістичною Росією, маніфестастії, котра в самих основах підкопала новий загрозв капіталу, а вже в міжнародну реакцію вдариє новий грім: грім революції італійського пролетаріату.

Італія є краєм, котрий світова імперіалістична війна кинула з неублаганою кінечністю в обійми революції. Під зглядом економічним і фінансовим Італія попала на дорожку до руїни: воєнні довги сягають три-четвертих народного майна. Лихва і спекуляція та дорожнеча, котра оставляє далеко поза собою всякі підвішки платні — становлять підложжя революційної кипіння італійської робітничої класи та поважної частини сільського населення. Від кількох найбідніших місяців Італією потрясають шпораз більші, шпораз наглішій і страйки і сільські заворушення.

В половині місяця серпня робітники металевого промислу, який становить найбільшу й найважнішу галузь італійського промислу взагалі, виступили до борби за поліпшення життя. В перших днях борба вела ся виключно під кличкер поліпшення платіж; коли пертракції з союзом фабрикантів не принесли бажаного результату, заводовий союз металевих робітників органічав ся до проклявання страйку, отже чайлагіднійшого средства робітничої борби. Однак капіталісти постановили здантись у борбу в самий зародку; на акцію пролетаріату відповіли льокавтом, замкненням фабрик і відправленем робітників в Медіоляні. Однак капіталісти постановили здантись у борбу в самий зародку; на акцію пролетаріату відповіли льокавтом, замкненням фабрик і відправленем робітників в Медіоляні. Однак капіталісти постановили здантись у борбу в самий зародку; на акцію пролетаріату відповіли льокавтом, замкненням фабрик і відправленем робітників в Медіоляні.

Від літа 1919 р. на Україні існувала окремо Українська Партія Соціалістів Революці-

онери (боротьбістів) і У. П. С. Р. (Лівих Боротьбістів). Перших загалом називали комуністами-боротьбістами, а других лівими боротьбістами, або лівими с.р.

Ліві боротьбісти мали налію затримати своє окреме організаційне існування, видавши свій орган "Боротьбу" (по російськи) і селянську газету по українськи, цупко тримались своїх гуртків по містах, пропагували свою "ліву" земельну програму зі сканованем "даєї приватної" власності. Вони твердили, що село уявляє одноцілну трудову масу й в супереч твердження "правих" боротьбістів, хочоч піддавались думці, що на Україні існує громадсько-громада (община), як і в Росії.

Ріжниця між ними й правими "боротьбістами" полягала в тому, що сильні впливом праві боротьбісти змагались з большевиками за права керування революцією на Україні і скінчили злитєм з ними, а "ліві боротьбісти" робили безсуду озаціню й теж скінчили злитєм з комуністами. Нині в кінці 1920 р. вже на Україні всі, що стоять за пролетарську революцію, входять в Комуністичну Партію України. Немає вже ні російських, ні українських, ні с.р., ні с.р., а є лише комуністи.

Капітал примусив робітників, щоби вони перебрали продукцію в фабриках і попровадили її на власну руку; перед здивованим світом італійський пролетаріат доказав, що він здібний до сей задачі. Преса цілого світа, буржуазна преса всіх напрямків загрозвила, що в італійських фабриках панує надподіваний порядок та що видатність праці є висша чим під капіталістичною нагакою, що дорога до здійснення комунізму перед італійським пролетаріатом стоїть тепер повним отвором. Капітал других галузей промислу пробував завести свою блякаду над фабриками, що були в руках робітників. Замкнено до згаданих фабрик доставу сирівців, дозв вугля та інших потрібних матеріалів для продукції. Але тепер на арену борби виступив весь італійський пролетаріат. Робітники хемічних заводів Медіоляну в відповідь капіталістам, котрі не хотіли доставити матеріалів для фабрик, що були в руках металевих робітників, забрали також і хемічні фабрики під свою контролю. Робітники з копанель брутної роботи вугля в Фальконара пішли слідом своїх товаришів з хемічних заводів, портіві робітники Генуї і інших портів, коли капіталісти задержали транспорт руди і заліза для металевих фабрик, забрали в свої руки кораблі і портіві магазини. За їх приміром пішли портіві робітники і ватроси в цілім краю. Серед італійського пролетаріату запанував небувалый ентузіазм. Робітники всіх галузей промислу активно заманіфестували свою солідарність, попіраючи своїх борючих ся братів. Селяни промислових провінцій (Медіоляні, Рим і Турин) поспішили також з своєю допомогою — взяли на себе обовязок доставити борючим ся робітникам поживу. Італія була в передодні диктатури пролетаріату, яку осягнуло одним могучим ударом без проливу крові, се був "скос" з поля кінечности в поле свободи".

Сей небувалый в історії робітничий атак італійської робітничої класи на капітал був доконаний несподівано; ані соціалістична партія, ні заводіві союзи сего руху не викликували і не вели в нім провід. Квествія дальшого становіща обох згаданих організацій що до сей справи ше не вясніена. Буржуазна преса континенту принесла вістку, що конгрес заводових союзів, в яким брала участь і парламентарна фракція соціалістичної партії, що був скликаний на 10. вересня в Медіоляні в цілі порішення справи захоплення робітничими металевих фабрик, принів великою більшістю внесенем секретаря італійських заводових союзів (так зв. Загальної Конфедерації Праці) д'Арагона, котре говорить, щоби пошпити дальшу акцію і навязати порозумінє з капіталістами.

ЧЕРВОНА АРМІЯ І ЇЇ ЗАВДАННЯ.

"Єженедельник Правди" (найповажнійша большевицька часопись в Росії від початку 1919 року) інформував про реорганізацію Червоної Академії Генерального Штабу. Після тих інформацій, задачею зреорганізованої Червоної Академії є виховуване вірних офіцірів для війська міжнародного пролетаріату в його борбі з уруженою міжнародною буржуазією.

Визначні комуністичні теоретики випрацювали матеріали спільно з політичними комісарами фронту, котрі давали свою поміч і потрібні матеріали, які відносять ся до досвіду внутрішніх російських фронтів. В військовій Червоній Академії плекає ся спеціальне військовоє знанє, котре має ширити штурку збирання класи в соціалну структуру ворога, зглядно його армії.

Результатом дальшої цієї праці була реорганізація червоного полків. Заведено строгий дисципліну як також комуністичні ядра ("ячейки"), задачею котрих є надзір над командою, спіділанє з нею при виконуваню боевих завдань, підтримуване духа і карності, а головню — пропаганда.

Першою точкою совітської тактики є те, що перед уруженою армією в скритий спосіб повинна йти армія агітаторів, бо розклад ворога є важнішим, чим виграна битва.

В Москві було 30,000 агітаторів, котрі в липні 1919 року пішли на територію, котру контролював Денікін і почали там свою тяжку, але обережну і важну працю. Вони йшли і агітували по селах, в отагах, в полках Денікіна, до котрих добровільно вступали, нищили комунікаційні лінії, організували партизанські відділи і доходили навіть до так званих "зелених банд", т. є. до дезертирів, котрі не хотіли воювати в жадній армії. Ся армія свідомих, образована і спритних агітаторів зуміла наклонити навіть всіх байдужних елементів до виступів проти Денікіна. Були конкретні відомости, що совітське правительство сформувало кілька батальонів, в яких переважали комуністи і приказало їм при першій нагоді перейти на сторону Денікіна, щоби поширити в його рядах деструкційну працю.

Зрозуміла се нині шляхоцька Польща. Оборонці старої ладу в Польщі знають про ті здібности і задачі червоної армії і дятого не на шутки лякають ся-вплив червоної армії на збіднованого довголітню війною польського робітника і селянина, котрі при найменшій піддадсерно готові кинути оружє і вертати домів, або ваявати оружє в руки, відвернути ся з фронту на свої заді проти хатного ворога т. є. польського дідича і капіталіста. З сего приводу "Курєр Польскій" пише:

"Протяг часу перемірних пертракцій буде безуспішною пробою большевицьких агітаторів скритити свою діяльність на наших фронті і поза фронтом. Забезпечити ся проти сей підземної війни з нами не маємо спомоги. Однак мусимо бути приготовані до успішного протидіяння. Поза репресіями, треба пштити в хід широко розгалужений справний агітаційний апарат, котрий функціонував би постійно, систематично, цілєю. Головна Червона Команда почала вже в сім напрямі свою роботу перемірної агітації відносно нашої армії. Большевицькі агітатори безуспішно розпшють по цілій Європі свої радія, стараючи ся використати перемірні переговори для своїх цілей. Так було завжди, так буде тепер і в сім випадку. Не спускаючи ані на хвильо з ока безпеередних цілей, большевики заміняють конференцію в гніздо агітації. На се маємо одну раду: зірвати з традицією. Замість уттулованих, гладко зачесаних молодиків, які не розуміють і не знають ближше філії, котра підпірає народні маси, ми повинні післати людей, котрі потрафлять відповісти безпосереднім задоволенням і виснажити місце переговорів, если большевики захотіли би замінити його в агітаційну трибуну".

Польські пани лякають ся агітації большевиків, забуваючи шкотож про те, що страшні економічні відносини в Польщі, котрих вони в нійкий спосіб не в силі змінити, є в сім випадку найліпшим агітатором.

ЧЕРВОНА АРМІЯ І ЇЇ ЗАВДАННЯ.

"Єженедельник Правди" (найповажнійша большевицька часопись в Росії від початку 1919 року) інформував про реорганізацію Червоної Академії Генерального Штабу. Після тих інформацій, задачею зреорганізованої Червоної Академії є виховуване вірних офіцірів для війська міжнародного пролетаріату в його борбі з уруженою міжнародною буржуазією.